

have sin Beskyttelse, og jeg frygter for, at hvis man tager den Beslutning, at Børn under 14 Aar under ingen Betingelser maa have Arbejde udenfor Hjemmene, hverken i Fabrikker, i Haandværk eller ved noget som helst andet, kort sagt intet lønnet Erhverv, da gør man en Mængde Smaafolk en Ulykke, som man ikke har Lov til at gøre dem. Jeg frygter nemlig for, at der rundt omkring i større Byer og da i Særdeleshed her i Kjøbenhavn sidder en Mængde Enker og Kvinder af den Kategori, som kaldes forlattede Hustruer, som sidde med en stor Børneflokk, og kunne hutle sig igennem med Nød og næppe ved Hjælp af, at nogle af Børnene ere komne saa vidt, at de i Henhold til den nugældende Lov have kunnet begynde at fortjene noget. Jeg tror ikke, at det gaar an, at man forhindrer dem i at leve uden at falde det offentlige til Byrde, naar det kan ske paa en i øvrigt lovlig Maade. Jeg tror ikke, det gaar an at forhindre dem deri ved nu at sætte Stop for Børnefortjenesten lige op til det 14de Aar. Jeg vilde ønske, man kunde det, og jeg vilde overordentlig gerne være med til at sige ja og amen til den paagældende Bestemmelse i Loven; men jeg er bange for, at man gør Uret paa anden Maade. Jeg vil derfor varmt henstille til det Udvalg, som faar ved Lovforslaget at gøre, at tage det Spørgsmaal op til særlig alvorlig Overvejelse, om man ikke, i alt Fald indtil videre, skulde blive staaende ved det 12te Aar. Jeg tror, det var et godt Skridt, man gjorde i 1873, idet man overhovedet gav en Regel, og det er muligt, at man den Gang ikke kunde komme længere end til at forbyde Arbejde af Børn under 10 Aar; jeg er ganske vis paa, at man ikke bør blive staaende derved, at man bør give Børnene Frihed noget længer end til det fyldte 10ende Aar, men det staar ikke for mig som ganske utvivlsomt, om det er rigtigt at gøre et saa stort Skridt som det, der nu paa-tænkes, med et Slag at gaa til 14 Aar. Men dette henstiller jeg; jeg vilde ønske, det var muligt.

Mod § 5 har jeg den samme Indvending, som er fremkommen fra flere Sider, at man, saa vidt jeg kan skønne, til en vis Grad i alt Fald, vil gøre samtlige Kvinder umyndige. Jeg tror ikke, det er hensigtsmæssigt, jeg tror i hvert Fald ikke, man høster Tak hos de Kvinder, som skulle leve af deres eget personlige Arbejde, hvis man indsnævrer deres Virksomhedsomraade saa stærkt, som det er paatænkt ved § 5.

Jeg skulde for øvrigt ikke have noget imod Bestemmelsen, hvis man kunde gaa ud fra, at de Kvinder, om hvis økonomiske Velfærd, der her handles, selv ønske den, men derom er jeg meget stærkt i Tvivl. Jeg tror, at hvis man vilde skaffe sig et Plebiscit fra de arbejdende Kvinder her i vort Land om, hvorvidt de vilde have den saakaldte Beskyttelse, som her tilbydes dem i § 5, vilde det vist vise sig, at de vilde betakke sig for Beskyttelsen, jeg tror, de vilde forbeholde sig selv at tage Bestemmelse om, hvor lang deres Arbejdstid skal være, og paa hvilken Tid af Døgnet de anse det for dem bedst tjenligt i økonomisk Henseende at anvende deres Arbejdskraft. Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen) vil jeg sige, at jeg ikke kan være enig med ham i den Maade hvorpaa han læser § 5. Jeg opfatter det nemlig, som om det ærede Medlem vil mene, at saaledes som Paragraffen er affattet, ville Kvinderne, naar Paragraffen bliver gældende Lov, kun have 9 effektive Arbejdstimer. Saaledes kan jeg ikke læse den, jeg synes, det staar for mig ganske klart, at der bestemmes, at „Kvinder maa ikke anvendes til det i § 1 omhandlede Arbejde mere end 10 Arbejdstimer i Løbet af et Døgn, ej heller i Tiden før Kl. 6 Morgen eller efter Kl. 8 Aften.“ „Denne Arbejdstid skal efter højst hver 4 samlede Arbejdstimer være afbrudt af mindst $\frac{1}{2}$ Times Hviletid.“ Der staar „Hviletid“ i Modsætning til „Arbejdstid“, og jeg synes, at de to Ting ere saa bestemt udtrykte hver for sig, at der ikke kan være Tvivl om, at det er 10 Arbejdstimer, der er tænkt paa, og saa $\frac{1}{2}$ Times Hviletid efter hver fjerde Arbejdstime. Det blev udtalt af et æret Medlem — jeg tror det var det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) — at den Bestemmelse, der ogsaa angaar Kvinder, og som findes i § 10, nemlig at Kvinder ikke maa arbejde paa Folkekirkens Helligdage, var uigennemførlig for Landets Vedkommende. Ja, det er vist ganske utvivlsomt, at enten er denne Bestemmelse uigennemførlig, eller ogsaa maa der ske en Kapitalforandring, som vil blive meget vanskelig, ved alle Andels- og andre Mejeriers Virksomhed rundt omkring i Landet. Jeg tror derfor, at det vist ikke gaar an at opretholde denne Bestemmelse her, fordi det jo er givet, at Andels- og andre Mejerier, som benytte mekanisk Kraft, alle ere inde under Fabriktilsynet og selvfølgelig ogsaa ville blive det fremdeles. Jeg tror derfor ikke, at det er hensigtsmæssigt at